Contra la normalitat, revolució

written by Sebastià Sardiné | 10 de maig de 2020

En el meu darrer article "Del confinament a la normalitat" em declarava manifestament contrari a tornar cap a una "nova normalitat" imposada pel sistema imperant. L'economia global ha fet malbé la Terra, confinant-nos, segrestant-nos llibertat, drets i el futur. La geopolítica vol persones sotmeses i mercat a ultrança. Si som 194 estats al món, 174 estan amb deutes impagables, peons a sacrificar en el tauler dels Bildenberg-Davos i algun magnat més. Un subgrup de 13 estats els han inclòs al G-20 més per estratègia que per mèrits, però decideixen els del G-7, reduïts ara a dos o tres capitostos. Rússia sembla que dormi, però està sembrant al Mitjà Orient, sense interferències. Els diferents clubs d'estat (UE, ONU, OTAN…) amb càrrecs no electes, juguen a l'equilibri, però treballen pel mateix immobilitzat, ara, sotmesos al Big-Data i al 5G per esclavitzar-nos més encara.

Post Segona Guerra Mundial, naix la burgesia que a partir s. XXI creient-se lliure i democràtica, protesta contra desigualtats, maltractament migratori, canvi climàtic. El sistema no ho tolera, i fa esclatar el 2008 la bombolla immobiliària, amb doble objectiu, expropiar els hipotecats consumidors, classe mitjana, i concentrar en poques mans el sector financer i immobiliari. Els bancs amb actius tòxics foren rescabalats, passen els immobles, a cap preu, a fons voltor propietat d'"el sistema", que és qui va programar la crisi. De mica en mica, del 2008 al 2019 ens anem recuperant, i el poble torna a vindicar millores socials i llibertats. "El sistema" tingué temps per planificar un nou escarment, un segon experiment, abans d'apoderar-se de tot.

Amb relativament pocs morts globals, sense un sol tret, ha confinat el món i, el que és més important pels seus objectius

mercantilistes, ha paralitzat l'economia mundial, segrestant-la, sembrant pors. L'objectiu: fer tancar el màxim possible de pimes/autònoms –els és igual l'atur o no, si cal ja pagaran una renda bàsica universal–, però el que els interessa ara, a curt, és, sembrant pandèmia i pors, tenir els locals i negocis tancats i pimes en fallida. Per acabar-ho d'adobar, a qui se'n vulgui sortir i reobrir negoci, li posen mil inconvenients, fins a desistir. Compte, Espanya està en fallida, segurament no evitarà el rescat. "El sistema", si no ho impedim, entrarà en fase d'execució, que no és altre que fer-se càrrec de tots els locals i negocis tancats, que passaran a les seves multinacionals per copar el mercat, i culminar així l'objectiu de la pandèmia, desaparició del petit comerç i indústria, càstig als petits productors del sector primari, reducció al màxim les classes mitjanes. Volen pocs rics, i la resta, pobres. El menjar de consumidors i bèsties serà tot industrialitzat, transgènic, i les xarxes de producció i distribució monopolitzades. Els estats hipotecats seguiran sent gestionats per polítics professionals a sou, afins al "sistema". Aquesta és la "nova normalitat" que ens ofereixen, amb QR gravat al clatell o en el mòbil, geolocalitzats com els ramats, atorgant-nos una determinada puntuació de ciutadania, premiada o castigada, segons siguem més o menys "afectes" al règim.

Recordem que han estat els polítics professionals, com a autors o còmplices, els que ens han portat on som, irresponsablement. N'hem de demanar responsabilitats.

Hem tingut dos mesos per reflexionar. Ells són pocs. Tenen el capital i les estructures de poder, però nosaltres tenim la força i som lliures per emprar-la com vulguem. Amb imaginació i esforç, podem vèncer si ens coordinem. De patac, com diem a Oliana, tot ha canviat. Estem instal·lats en el futur, ens agradi o no. Acceptem el repte. Estem preparats. Podem fer-ho. Fem-ho. Vegin sinó l'activisme positiu i efectivitat de la Cambra de Comerç de Barcelona, amb noves formes i fórmules de

gestionar; no només administrar millor, sinó que resol mancances de “gobierno” i de govern. Va per bon camí. Ajudem-los.

Apuntaré avui l’enunciat de dues de les meves propostes de futur, desenvolupades en el meu treball *Cinquena Via Econòmica i social*. En l’anterior article feia una primera aproximació fiscal. Si les màquines, amb capacitat productiva en kW, megabits, velocitat de càlcul o altres indicadors mesurables, substitueixen els treballadors, aleshores que les màquines paguin en proporció els impostos, les cotitzacions a la SS i fons de pensions. Segona proposta fiscal: els impostos empresarials s’han d’abonar en el lloc de producció, no en adreces fiscals o societàries, com preveu la Cinquena Via, per evitar els paradisos fiscals i fons sobirans opacs. Ambdues propostes s’han d’implementar sota el Principi de Subsidiarietat generalment acceptat: “serà administració competent, la que sigui més efectiva. Sol ser més efectiva la més propera”. Portat l’enunciat a la pràctica, s’han de retornar moltes competències als municipis, com a administració més efectiva i propera, per atorgar-los més poder i capacitat de decisió. Això suposarà una revolució administrativa a regular, per dotar els municipis de més recursos econòmics, participar de la riquesa que en el terme municipal es generi, recompensar l’esforç dels més creatius i efectius, repoblar així la Catalunya buida. Evidentment, s’haurà de crear una nova llei electoral sota els principis de democràcia directa i representativa, amb llistes obertes per votar a persones aptes capaces de gestionar el nou paradigma, defugint de votar partits, club d’interessos, com els actuals estats, amb obsoletes estructures de poder.

Faig una proposta a curt, per aquest mateix 2020, exportable arreu. Turisme. Tots tenim necessitats de sortir uns dies de casa per canviar d’aires, uns a la segona residència, altres en establiments turístics, càmpings, hostals, fondes, hotels, muntanya, platja. És evident que la gent viatjarà menys, sigui

per no gastar-se els pocs estalvis en aquest inter-regne d'atur i futur incert, sigui perquè canviï el rol mental i entengui que per prendre el sol, no cal agafar tants avions ni vehicles contaminants, ni cal anar tan lluny. A casa tenim de tot. Podem redescobrir el nostre paisatge i donar oportunitats a la Catalunya despoblada, que ens ofereix llocs amb encant, turisme rural, restauració i comerç de proximitat, i tranquil·litat, sense cues en aeroports llunyans. Entorn de delimitats centres turístics "tot inclòs" hi ha, moltes vegades, explotació i misèria. Als establiments d'hostaleria els demano un esforç, ajustar preus mantenint la qualitat. Fem una aposta pel turisme de proximitat, vist que en altres estats o nacions, faran també el mateix, vetllar per la seva economia i no per la nostra. Si venen de fora, benvinguts. Segurament no haurem de fer tantes cues a la Sagrada Família, ni bulliran les Rambles, o sí, descobrint que hi ha altres rambles i passejos a Arenys de Mar, a Sitges, a l'Empordà, a les Terres de Ponent o de l'Ebre, amb muntanyes per escalar de primer ordre a Oliana, a Siurana i mil indrets més, amb piscines d'aigua natural al Segre, a la Ribera Salada, o rius transparents per fer baixades per barrancs ben bonics, o navegant en pantans fent vela, o rem, amb rutes GR senyalitzades per totes les muntanyes del país, i botiguetes de poble, i pagesos venent directament llurs productes, sense necessitat de comprar en grans superfícies, que tenen més assortit de tot, és clar, però amb preus dolents que paguen al sector primari.

Tot això amb criteris de sostenibilitat, respectant la natura, substituint l'energia carbonada per altra de neta, restablint l'equilibri estacional i climàtic, honorant de pas els nostres pagesos que aposten per conreus ecològics i no transgènics, sent com són, els veritables jardiners de la nostra Terra que, per poc que els recolzem, amb els seus ramats, netejaran a l'hivern els boscos per evitar incendis, a canvi, obtindrem millors carns o verdures per vegetarians i vegans. Emmotllar-nos a la nova realitat, beneficiarà a totes les parts; el flux

monetari fluirà, i el retorn o benefici restarà dins del nostre circuit, reactivant l'economia. Una altra economia és possible, aquella a reciclar en favor de les persones i no del mercat.

Això de la Nova Llei Electoral Catalana em té neguitós. Molt. Els partits podent i tenint temps parlamentari per a fer-ho, no ho volen fer. Hem de canviar doncs el sistema de partits. Les eleccions que venen han de ser constituents. Si ens hem de regir per la llei electoral espanyola, com fins ara, no hem de votar a cap partit, amb vells polítics, sinó al moviment transversal sorgit de l'1-O-2017 que de ben segur sorgirà, i que ens portarà al nou Estat, la República Catalana que donarà cos jurídic a tot aquest canvi de paradigma al qual ens han abocat els polítics professionals que, amb alguna excepció, han gestionat tan malament com han sabut la cosa pública, i ens han portat al col·lapse.